Προσφώνηση
του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ιγνατίου
με την ευκαιρία της απονομής του Χρυσού Σταυρού,
της Ανωτάτης Τιμητικής Διακρίσεως
της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος
στον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βύβλου και Βοτρίων του Όρους Λιβάνου
κ. Γεώργιο Χοντρ

Βόλος, Ιερός Ναός Αναλήψεως του Χριστού, Κυριακή 18 Μαΐου 2008

Σεβασμιώτατε,

Με αισθήματα χαράς και δοξολογίας προς τον εν Τριάδι Θεό η κατά την Δημητριάδα Εκκλησία σας υποδέχθηκε εχθές το βράδυ στην Ακαδημία Θεολογικών Σπουδών, όπου παρουσιάσατε μια λαμπρή εισήγηση με θέμα «Ευχαριστία και απελευθέρωση». Σήμερα σας τιμά με τον Χρυσό Σταυρό, την Ανώτατη Τιμητική Διάκριση, της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος. Αισθανόμαστε ιδιαίτερη τιμή και συγκίνηση για την εκ μέρους σας αποδοχή της προσκλήσεώς μας καθώς και για την παρουσία σας ανάμεσά μας, πολλώ μάλλον που αυτή λαμβάνει χώρα σε συνθήκες εξαιρετικά δύσκολες και τραγικές για την αγαπημένη σας χώρα, σε συνθήκες που λίγο έλειψε να ακυρώσουν την εδώ έλευσή σας. Με τη βοήθεια του Θεού και χάρη στην τόλμη και την αποφασιστικότητα που πάντα σας διακρίνουν είστε εδώ, ανάμεσά μας και δοξάζουμε τον Θεό γι' αυτό. Εχθές στην Ακαδημία γευθήκαμε τη σοφία σας, τη θεολογική σας δεινότητα και την γρηγορούσα εκκλησιαστική και θεολογική σας συνείδηση· σήμερα είχαμε το προνόμιο και την ιδιαίτερη τιμή και χαρά να συλλειτουργήσουμε μαζί σας και να είμαστε εις θέσιν να σας επιδώσουμε τον Χρυσό Σταυρό, την Ανώτατη Τιμητική Διάκριση της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος. Τιμητική Διάκριση που θέλει να υπογραμμίσει και να εξάρει την εκκλησιαστική, θεολογική και ευρύτερη πνευματική προσφορά σας. Για εμάς δε προσωπικά, ας μας επιτραπεί να σημειώσουμε, πως θέλει να υπομνήσει μια ιδιαίτερη διάσταση της προσφοράς σας, την διακονία σας στο πλαίσιο του «Συνδέσμου», της Παγκόσμιας Ομοσπονδίας Ορθοδόξων Νέων, όπου και είχαμε την τιμή και τη χαρά να σας πρωτογνωρίσουμε και να ωφεληθούμε τα μέγιστα από το ήθος, το λόγο και την παρουσία σας.

Τίμιον πρεσβυτέριον, Χριστού διακονία, λαέ του Θεού ηγαπημένε,

Στο πρόσωπο του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βύβλου και Βοτρίων του Όρους Λιβάνου κ. Γεωργίου Χόντρ αναγνωρίζουμε και τιμούμε μια μεγάλη εκκλησιαστική, θεολογική και πνευματική φυσιογνωμία της Ορθοδοξίας του καιρού μας. Μια φυσιογνωμία που γνωρίζει να συνδυάζει αρμονικά την πιστότητα στην Παράδοση με το αίτημα της ανανέωσης· την πνευματικότητα με την κοινωνική στράτευση· μια προσωπικότητα της οποίας το κύρος και η απήχηση ξεπερνούν κατά πολύ τα όρια της πατρίδας του, του Λιβάνου, τα όρια του αραβικού

χριστιανισμού, ακόμη και τα ομολογιακά όρια της Ορθοδοξίας, καθώς ο Μητροπολίτης Γεώργιος είναι πρόσωπο σεβαστό, αγαπητό και υπολογίσιμο πρωτίστως μεταξύ των Ορθοδόξων του παλαίφατου Πατριαρχείου Αντιοχείας, αλλά και μεταξύ των άλλων Ορθοδόξων Εκκλησιών, των άλλων χριστιανικών παραδόσεων, ακόμη και των μουσουλμάνων.

Ο Σεβασμιώτατος Γεώργιος γεννήθηκε το 1923 στην Τρίπολη, τη δεύτερη πόλη και το δεύτερο λιμάνι του Λιβάνου. Σπούδασε νομικά στο Πανεπιστήμιο Saint-Joseph της Βηρυτού απ' όπου αποφοίτησε το 1944. Μετά από μια σύντομη δικηγορική θητεία, μετέβη στο Παρίσι όπου σπούδασε Θεολογία στο φημισμένο Ορθόδοξο Ινστιτούτο του «Αγίου Σεργίου», λαμβάνοντας το πτυχίο του το 1952 με μια εργασία που είχε ως θέμα της «Το λαό του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη». Το 1954 χειροτονείται διάκονος και εν συνεχεία ιερομόναχος, αναλαμβάνοντας ιερατική διακονία στην αγαπημένη του Τρίπολη. Σε αναγνώριση των ιδιαίτερων χαρισμάτων του και της σπουδαίας προσφοράς του στον θεολογικό και ποιμαντικό τομέα, η Σύνοδος των επισκόπων του Πατριαρχείου Αντιοχείας, τον εξέλεξε Μητροπολίτη του Όρους Λιβάνου το 1970, όπου και διακονεί αδιάκοπα έως και σήμερα. Πρόεδρος της Συνοδικής Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων του Ελληνορθόδοξου Πατριαρχείου Αντιοχείας, Πρόεδρος της Θεολογικής Επιτροπής του Συμβουλίου Εκκλησιών της Μέσης Ανατολής, Μέλος της Επιτροπής «Πίστις και Τάξις» του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών, Μέλος της Μεικτής Διεθνούς Επιτροπής για τον Θεολογικό Διάλογο Ορθοδόξου και Καθολικής Εκκλησίας, Πρόεδρος της Διοικούσας Επιτροπής της Λιβανικής Ακαδημίας Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου του Μπαλαμάντ, Μέλος πολλών επιτροπών Ισλαμοχριστιανικού διαλόγου, ο Σεβασμιώτατος υπήρξε για δεκαετίες καθηγητής Ισλαμικών Σπουδών στο Λιβανικό Πανεπιστήμιο της Βηρυτού και στο Ορθόδοξο Πανεπιστήμιο του Μπαλαμάντ, καθώς επίσης και καθηγητής Ποιμαντικής Θεολογίας στο Θεολογικό Ινστιτούτο του Πανεπιστημίου του Μπαλαμάντ, και συγγραφέας πληθώρας θεολογικών άρθρων, μελετημάτων και εισηγήσεων στα αραβικά, γαλλικά, αγγλικά, ιταλικά, ρωσικά και ελληνικά. Επίτιμος Διδάκτωρ της Ορθοδόξου Θεολογικής Σχολής του Αγίου Βλαδιμήρου στη Νέα Υόρκη (1968), της Προτεσταντικής Θεολογικής Σχολής στο Παρίσι (1988) και του Ορθοδόξου Ινστιτούτου του Αγίου Σεργίου στο Παρίσι (2007), ο Σεβασμιώτατος Γεώργιος είναι κατ' εξοχήν γνωστός για το τεράστιο πνευματικό έργο που επιτέλεσε με την ίδρυση το 1942, από κοινού με άλλους ορθόδοξους φοιτητές —μεταξύ αυτών και ο σημερινός Πατριάρχης Αντιοχείας κ. Ιγνάτιος— της Κίνησης Ορθόδοξης Νεολαίας του Πατριαρχείου Αντιοχείας, της οποίας υπήρξε Γραμματέας και πνευματικός πατέρας για πολλά χρόνια. Σε μια εποχή πνευματικής ξηρασίας και στασιμότητας, όταν η ιδιότητα του ορθόδοξου χριστιανού κινδύνευε να ταυτιστεί με την μηχανιστική επανάληψη τύπων και εθίμων χωρίς θεολογική και εκκλησιαστική αυτοσυνειδησία, η ίδρυση της Κίνησης Ορθόδοξης Νεολαίας στη Μέση Ανατολή συνέβαλε τα μέγιστα στην πνευματική αναγέννηση των πιστών στο πλαίσιο μιας ευρύτερης βιβλικής, πατερικής, μοναστικής και

λειτουργικής αναγέννησης, όπου εξέχουσα θέση κατέχει η συμμετοχή του λαού και η συχνή θεία κοινωνία, καθώς επίσης και στην επανασύνδεση της ορθόδοξης πνευματικότητας με την κοινωνική στράτευση και το μυστήριο του αδελφού.

Ο Σεβασμιώτατος Γεώργιος, ορθόδοξος πνευματικός με τεράστια ακτινοβολία στο χώρο του αντιοχειανού χριστιανισμού, δεν έμεινε αδιάφορος θεατής της Ιστορίας. Έχοντας εσωτερικεύσει το βαθύτερο νόημα της χριστιανικής αγάπης και του σταυρικού ήθους του Χριστού, στάθηκε πάντα με το μέρος των αδύνατων και των καταδιωγμένων, στάθηκε στο πλευρό των θυμάτων της Ιστορίας, υπερασπιζόμενος το δίκαιό τους, όπως επί παραδείγματι στην περίπτωση του παλαιστινιακού λαού. Συνεχόμενος από το ίδιο πνεύμα και την ίδια αγωνία μαρτυρίας της Ορθοδοξίας, φρόντισε με το λόγο και την πέννα του, και μάλιστα μέσα από την αδιάκοπη επί πενήντα χρόνια αρθρογραφία του σε μεγάλες καθημερινές εφημερίδες της Βηρυτού, να δώσει μαρτυρία της αυθεντικής πίστης στον Ιησού Χριστό, παρεμβαίνοντας σε μια σειρά από επίκαιρα ζητήματα όπως: το μυστήριο του προσώπου, ο έρως και η αγάπη, η σχέση του άνδρα και της γυναίκας, το νόημα του πόνου και του θανάτου, η θέση του σώματος στην πνευματική ζωή, ο μοναχισμός ως εικόνα της Βασιλείας του Θεού, η ιεροσύνη ως θυσία και ως διακονία, ο διάλογος Ανατολής και Δύσης, Ισλάμ και Χριστιανισμού, το πνευματικό νόημα της τέχνης και του πολιτισμού, η σχέση με το παρελθόν, με τη μνήμη, την ταυτότητα, κ. ά.

Σε όλες αυτές τις παρεμβάσεις του ο Σεβασμιώτατος δεν έκανε τίποτα άλλο από το να μαρτυρεί για τον Σταυρωθέντα και Αναστάντα Χριστό, να μιλάει για τη συμφιλίωση και την καταλλαγή που μόνο Αυτός χαρίζει, και για την ελευθερία του Πνεύματος που «όπου θέλει πνει» (Πρβλ. Ιω. 3:8), και του οποίου τα ίχνη μπορούμε να ανακαλύψουμε στον κάθε άλλο που εικονίζει τον κατ' εξοχήν Άλλο, τον Θεό. Γι' αυτό και σε ένα προφητικό κείμενο του, γραμμένο μερικά χρόνια πριν την έναρξη του εμφυλίου πολέμου, ο Μητροπολίτης Γεώργιος καλούσε τους χριστιανούς της πατρίδας του, να απέχουν από κάθε πράξη βίας και να παραιτηθούν από τον πειρασμό της ανωτερότητας, να αποσυνδέσουν την χριστιανική πίστη από την έννοια της αποκλειστικότητας και της κυριαρχίας και να αντικαταστήσουν την τελευταία με την αγάπη και τη διακονία, με την υπέρβαση του εγώ και των πάσης φύσεως συλλογικών εγωισμών, ανακαλύπτοντας το μυστικό του ζην κατά Χριστόν που δεν είναι άλλο από το θνήσκειν εκούσια κατά κόσμον προκειμένου να αναστηθούμε στο πλήρωμα της νέας ζωής.

Η παρουσία του Χριστού στον κόσμο είναι συχνά, για τον Σεβασμιώτατο, μια παρουσία μυστική, κρυφή, που ελπίζουμε μια μέρα να καταστεί όλο και πιο εμφανής. Η δε Εκκλησία, για να θυμηθούμε μια άλλη περίφημη φράση του, «είναι η καρδιά του κόσμου έστω και αν ο κόσμος αγνοεί την καρδιά του».

Σεβασμιώτατε,

Επιτρέψτε μας να θεωρούμε ότι σε όλο το δεύτερο μισό του ταραγμένου 20ου αιώνα και μέχρι και σήμερα, ήσαστε ένας από τους μάρτυρες της κρυμμένης συνείδησης της Ορθοδοξίας, η «καρδιά» και ο «νους» μιας ιδιαίτερης τοπικής παράδοσης της Εκκλησίας μας, της αντιοχειανής, έστω και αν η Εκκλησία μας δεν είχε πάντοτε συνείδηση αυτού του γεγονότος. Η παρουσία σας στο Βόλο με την ευκαιρία της εισήγησής σας στην Ακαδημία Θεολογικών Σπουδών μας δίνει τη δυνατότητα και την ευκαιρία να σας τιμήσουμε, και να σας απονείμουμε τον Χρυσό Σταυρό, την Ανώτατη Τιμητική Διάκριση της Μητροπόλεώς μας, σε ένδειξη απεριόριστης τιμής και ευγνωμοσύνης για το εκκλησιαστικό, ποιμαντικό, θεολογικό και ευρύτερο ακαδημαϊκό και πνευματικό σας έργο, ευχόμενοι υγεία και μακροημέρευση, και την εκ Θεού δύναμη για την συνέχιση της τόσο δύσκολης αλλά και υψηλής αποστολής σας προς οικοδομήν του Σώματος του Χριστού.

Εις πολλά έτη Δέσποτα!